

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 6871/21

לפני: כבוד השופט נ' סולברג
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט ח' כבוב

העותרים: 1. אל"מ (בדימוס) יוסי לנגוצקי
2. אל"מ (בדימוס) יואב דייגי

נגד

המשיבים: 1. היועץ המשפטי לממשלה
2. הצנזור הצבאי הראשי תא"ל דורון בן ברק
3. ראש המוסד (לשעבר) יוסי כהן

עתירה למתן צו על-תנאי

תאריך הישיבה: י"ט בתמוז התשפ"ב (18.7.2022)

בשם העותרים: עו"ד יובל יועז

בשם המשיבים 1-2: עו"ד מיטל בוכמן-שינדל

בשם המשיב 3: עו"ד ד"ר א. קלגסבלד

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. עניינה של העתירה שלפנינו, בבקשת העותרים, אנשי ביטחון בכירים בדימוס – אל"מ יוסי לנגוצקי, ואל"מ יואב דייגי – להורות למשיב 1, היועץ המשפטי לממשלה (להלן: היועץ), לפתוח בחקירה פלילית נגד המשיב 3, ראש המוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים לשעבר, מר יוסי כהן (להלן, בהתאמה: המוסד ו-כהן), בחשד לביצוע עבירות של מסירת סודות ביטחוניים, בנוגע לשיטות ואמצעים של פעילויות מבצעיות שביצע המוסד, במסגרת ראיון טלוויזיוני שנערך עמו ושודר בערוץ 12, תוך פגיעה ממשית בביטחונה של מדינת ישראל. לחלופין מבקשים העותרים, כי נורה ליועץ לבצע בעניינו של כהן בדיקה מקדימה, כמשמעה בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.2204. עוד מבקשים העותרים כי נקבע, שאישורו של המשיב 2 – הצנזור הצבאי הראשי (להלן:

הצנזור; היועץ והצנזור יכוננו יחדיו: המשיבים) – לפרסום הראיון האמור, אין בו כדי “לרפא את הפגם שבמסירתה של ידיעה סודית ללא סמכות ו/או ידיעה שהגיעה לעובד ציבור מתוקף תפקידו, ובכך לשלול את התגבשותה של עבירה פלילית”.

העובדות בתמצית

2. ביום 10.6.2021, ימים אחדים לאחר פרישתו של מר יוסי כהן מתפקידו כראש המוסד, שודר בערוץ 12 ראיון שערכה עמו העיתונאית ד"ר אילנה דיין, בתכנית 'עובדה' (להלן: הראיון). מספר ימים קודם לכן, פנתה מערכת 'עובדה' לצנזור, בבקשה להתיר את שידור הראיון. זאת, בהתאם להוראות צו שעת חירום (הגשת דברי דפוס ופרסומים לביקורת מוקדמת ואיסור דפוס ופרסום), התשמ"ט-1988 (להלן: צו הגשת פרסומים לביקורת מוקדמת), אשר הוצא מכוח תקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: תקנות ההגנה). לטענת המשיבים, הצנזור בחן את הפניה, הפנה נקודות מסוימות להתייחסות הגורמים הרלבנטיים במוסד, ומשלא מצא עילה לאסור את הפרסום, או חלקים ממנו – התיר את השידור. יוער, כי מתגובת המשיבים עולה, שכהן לא פנה לצנזור מראש, להתייעצות מוקדמת, טרם אמר את אשר אמר לעיתונאית מערכת 'עובדה'; כאמור, המערכת היא שפנתה לצנזור, לאחר הקלטת התכנית, סמוך לפני שידור הראיון.

3. ביום 27.6.2021, פנה העותר 1, יחד עם אדם נוסף, ליועץ המשפטי לממשלה, בבקשה כי יורה על בדיקת התנהלותו של כהן, ועל בדיקת התנהלותם של יתר הגורמים הקשורים בקיום הראיון. זאת, מחשש כי בראיון נחשפו "סודות ביטחוניים כמוסים אודות שיטות ואמצעים של מבצעי המוסד באיראן באופן שעלול לסכן את לוחמינו, כמו גם לפגוע בביטחונה של מדינת ישראל". בהמשך, ביום 13.7.2021, שלחו העותרים ליועץ תכתוב מלא של הראיון, וביום 18.7.2021, שלחו מכתב נוסף, שבו הביאו ציטוטים של קטעים ספציפיים מתוך הראיון, כשלצדם פרשנותם לגבי פוטנציאל הנזק הביטחוני שעשוי להיגרם למדינת ישראל כתוצאה מחשיפת הפרטים לעיני כל.

4. ביום 29.8.2021 שלח עוזר היועץ מכתב תשובה לעותרים, ובו ציין כך:

“פרקליטות המדינה בחנה את טענתכם ומצאה כי הדברים שמסר ראש המוסד לשעבר בתוכנית עובדה נבדקו תחילה על ידי הצנזורה הצבאית, וזו מצאה כי אין מקום למנוע פרסומם.

בנסיבות אלה פרקליט המדינה וראש אגף חקירות ומודיעין במשטרת ישראל הודיעו ליועץ המשפטי לממשלה כי עמדתם היא שאין עילה להמשך בדיקת הטענה נגד ראש המוסד לשעבר על ידי מערכת אכיפת החוק.

בהתאם לכך החליט היועץ המשפטי לממשלה על סיום הבדיקה בנושא”.

5. התשובה לא הניחה את דעת העותרים, ובמכתב נוסף ששיגרו ללשכת היועץ, ביום 1.9.2021, טענו כי לא היה מקום להורות על סיום בדיקת הפרשה, מבלי לקיים קודם לכן היוועצות עם בכירי מערכת הביטחון, לצורך הערכת הנזק הביטחוני שגרם כהן. בפרט כך, משהתברר כי הוחלט שלא למצות את הדין עם כהן, רק מחמת ההסתמכות על החלטת הצנזורה הצבאית, שלא לאסור את שידור הראיון. לעניין זה הוסיפו העותרים וטענו, כי אף "את חלקה [של הצנזורה – נ' ט'] במחדל חמור זה" יש לבדוק.

מכאן העתירה שלפנינו.

טענות העותרים

6. לטענת העותרים, בראיון חשף כהן שורה ארוכה של סודות ביטחוניים רגישים, הקשורים בשיטות, אמצעים ודרכי פעולה, שננטו על-ידי המוסד בשנים האחרונות, במסגרת ניהול המערכה הביטחונית נגד איראן. לטענתם, כהן אף אישר בראיון "את אחריותה של ישראל לפעולות כמוסות, ובהן חיסולם של מדעני גרעין איראניים; חיסולו של ראש תוכנית הגרעין האיראני; הרס הצנטריפוגות במרתף בנתנו; חטיפת ארכיב הגרעין האיראני". בכך, לשיטתם, הביא כהן לפגיעה חמורה בביטחון המדינה, ולשחיקה משמעותית בנורמות של שמירה על 'ביטחון שדה', המהוות חלק מה'דנ"א' הארגוני של המוסד. במישור הפלילי נטען, כי התבטאויותיו של כהן במסגרת הראיון, מקימות חשד סביר לביצוע עבירות פליליות של חשיפת ידיעה סודית, לפי סעיף 113 א לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ושל מסירת ידיעה על-ידי עובד ציבור ללא סמכות כדין, לפי סעיף 117 לחוק העונשין. לעניין זה, מפרטים העותרים על אודות הידיעות הסודיות שלטענתם מסר כהן בראיון, שלא כדין – 13 במספר – ומציגים את הערכתם הסובייקטיבית, כאנשי ביטחון בכירים בדימוס, לגבי הנזק שעשויה כל ידיעה וידיעה להסב לביטחון המדינה.

7. לטענת העותרים, אין די באישורו של הצנזור לשידור הראיון – שנראה כי ניתן רק לאחר ביצוע המעשה הפלילי של מסירת המידע בראיון, לעיתונאי התכנית – "כדי לרפא הפגם שבמסירתה של ידיעה סודית ללא סמכות ו/או של ידיעה שהגיעה לעובד ציבור מתוקף תפקידו, ובכך לשלול את אפשרות התגבשותה של עבירה פלילית". על רקע זה, נטען כי תשובת עוזר היועץ – שממנה משתמע כי אישור הצנזור היווה שיקול בלעדי לסיום הבדיקה בעניינו של כהן – היא בלתי-סבירה באופן קיצוני, באופן שמצדיק התערבותו של בית משפט זה, גם לפי כללי ההתערבות המצומצמים בכגון דא.

8. עוד נטען בעתירה, כי במסגרת תחיקתו של סעיף 117 לחוק העונשין, תיקנה הממשלה את ה"כללים לעניין היתר פרסום" (י"פ חוברת 2097, תהל"ה, 13.3.1975, בעמ' 1316), הקובעים את האופן שבו תיבדק בקשתו של עובד ציבור לפרסם ידיעה שהגיעה אליו מתוקף תפקידו (להלן: כללי היתר פרסום ידיעות לעובד ציבור). על-פי כללים אלו, הוקמה ועדת שרים, המורכבת משר המשפטים (יו"ר), ושני שרים נוספים, שאליה מוגשות בקשות כאמור (להלן: ועדת השרים). בהקשר זה נטען, כי בעניין דנן, לא נעשתה פניה לוועדת השרים, אף שהייתה לכהן אפשרות לעשות כן. מעבר לכך, אף לו נערכה פניה כאמור, וניתן אישור על-ידי ועדת השרים לפרסום המידע, עדיין אין בכך כדי לחסן את כהן מהדין הפלילי, שכן "אין ענייננו בסוגיית הפרסום בלבד, כי אם – כלשון העבירות בהן עסקינן – בעצם מסירת המידע ללא סמכות לגורם שאינו מוסמך לקבלו".

9. את חיציהם מפנים העותרים גם כלפי הצנזור, וכלפי קצין הביטחון הראשי של המוסד. לטענת העותרים, מן הנסיבות "מצטיירת תמונה עגומה לפיה, בפרשה דנן, כל האחראים על אבטחת הסודות הכמוסים ביותר במדינה התכופפו בפני השרדה. הכל, על מנת לאפשר למשיב 3 'לחגוג' באופן פומבי וראוותני את סיום תפקידו, תוך שהוא חורג מכל נורמה בסיסית של 'ביטחון שדה', ובכך מפקיר את הערכים עליהם היה אמון לאורך כל שירותו הציבורי". עוד נטען, כי לא ברור כיצד נתן קצין הביטחון הראשי של המוסד אישור למר כהן, לפרסם פרטי מידע כה סודיים, בתפוצה נרחבת, והדבר מלמד על "הבעייתיות שבמעמדו של המשיב 3 [...] בהיותו של הקבט"ר [קצין הביטחון הראשי – נ' ס' פקודו]. בנוסף נטען, כי התנהלותו של הצנזור תמוהה ביותר, שכן לפי מידע שפורסם – היקף פעולות הצנזורה המבוצעות על-ידו בשנים האחרונות הוא רב – אך דווקא במקרה דנן, שבו נחשפו פרטים מ"אחד המבצעים הסודיים ביותר של המוסד, שרבים מהם נשמרו כסוד מוחלט במשך שנים", חדל הצנזור ממלאכתו, "באופן מפליא ורשלני לכאורה", ומבלי שחשף את השיקולים שעמדו בבסיס החלטתו.

10. מעבר לכך, העותרים מוסיפים נדבך נוסף לטענותיהם, באמצעות טיעון רוחב כללי. לדבריהם, העתירה מציפה תופעה מטרידה ובעייתית, שבה בכירים במערכת הביטחון סבורים כי עצם בכירותם מקנה להם "בעלות על הסוד", ומחליטים לחשוף סודות ביטחוניים, גם כאשר הדבר כרוך בנזק ביטחוני למדינה, תוך העדפת אינטרסים אישיים צרים, על-פני האינטרס הציבורי שבחיסוי המידע. 'בעייתיות' זו מתעצמת, מקום שבו בכירים במערכת הביטחון עומדים ערב פרישה, שאז גובר בהם הצורך "לספור את סיפורם", "להנציח את פועלם", ו"למנף את רקורד העשייה הביטחונית שלהם [...] לצרכי התמודדות בזירה הפוליטית". לצד זאת, מן העבר האחר, נטען כי "ארגז הכלים" שבידי המדינה, לטיפול בתופעה האמורה, הוא מצומצם ביותר; הלכה למעשה, הדין הפלילי הוא הכלי היחיד העומד לרשות המדינה בהקשר זה. בנסיבות אלה, סבורים העותרים כי

במקרה שלפנינו, משבחר כהן לחשוף 'ידיעות סודיות' מובהקות, ערב פרישתו מתפקידו, כדי לשבח, לפארו ולרוממו, לטובת סיפוק צרכיו האישיים, ולשם הגשמת שאיפותיו הפוליטיות, קמה חובה לעשות שימוש בכלי הפלילי, לְמַעַן יֵרָאוּ וְיִרְאוּ, ובכדי לשרש את התופעה האמורה, ולהעבירה מן העולם.

11. בנוגע למידת ההתערבות המצומצמת בשיקול דעתו של היועץ, בכל הקשור לפתיחה בחקירה פלילית, טוענים העותרים, כי ההתערבות בענייננו מוצדקת, שכן לא מדובר בשאלה של הערכת ראיות, כי אם בהחלטה בלתי-חוקית. זאת, משנמצא כי הקביעה שלא להמשיך בבדיקה בענייננו של כהן, התקבלה לאחר בירור שטחי בלבד, בהסתמך אך ורק על אישורו של הצנזור, בניגוד להנחיות היועץ המשפטי לממשלה, ותוך התעלמות ממדיניות האכיפה הנוהגת במקרים מעין אלו.

טענות המשיבים

12. המשיבים טוענים כי דין העתירה להידחות על הסף, בהעדר עילה להתערבות בשיקול הדעת של רשויות האכיפה, בכל הקשור להחלטות על פתיחה בחקירה פלילית. זאת בפרט, מקום שבו ההחלטה התקבלה על-ידי גורמים בכירים במערכת אכיפת החוק – פרקליט המדינה והיועץ המשפטי לממשלה – שבחנו את העובדות, שקלו את מכלול השיקולים, ובאו לכלל מסקנה כי לא קיים חשד סביר לביצוע עבירה פלילית.

13. תחילה מציינים המשיבים, כי במישור העקרוני, אישורו של הצנזור לפרסום חומר כלשהו, אינו מעניק לאדם המוסר ידיעה סודית ללא סמכות, חסינות מפני העמדה לדין פלילי (מבלי לגרוע מההגנה הסטטוטורית, העומדת למי שקיבל אישור מהצנזור, בהתאם לסעיף 117(ד)(3) לחוק העונשין). משאין מחלוקת לגבי נקודה זו, כך המשיבים, הרי שהסעד שבגדרו התבקש לקבוע, כי לא די באישור הצנזור כדי לשלול את התגבשות העבירה הפלילית של מסירת ידיעה סודית – דינו להימחק. לצד זאת נטען, כי לאישור הצנזור "יכול ותקום השלכה משמעותית במקרים המתאימים, בבוא עת הבחינה הפלילית", כאשר זהו מצב הדברים בענייננו, שבו גורמי האכיפה נתנו משקל משמעותי לאישור הצנזור, בשעה שביקשו להעריך אם קם חשד לביצוע עבירה פלילית.

14. מעבר לכך נטען, כי הסעד שהתבקש בעתירה – פתיחה בחקירה פלילית ולחלופין בדיקה מקדימה – אינו רלבנטי בנסיבות הקונקרטיות שלפנינו. זאת, שכן התשתית הנדרשת לשם קבלת החלטה אם להעמיד את כהן לדין פלילי, הייתה מונחת במלואה לפני גורמי האכיפה, שהרי עובדות המקרה אינן סמויות מן העין: זהות מוסר המידע, כמו גם תוכן המידע – גלויים, מפורסמים וידועים. בנסיבות אלה, כך נטען, כלל "לא קם צורך בחקירה או בבדיקה מקדימה".

15. עוד טוענים המשיבים, כי לפי הוראות הדין הנוגעות לשמירה על ביטחון מידע בגופי שלטון שונים – המוסדרות בחוק להסדרת הביטחון בגופים ציבוריים, התשנ"ח-1988 (להלן: החוק להסדרת הביטחון בגופים ציבוריים) – הגורם המוסמך לקבלת החלטות, בכל הקשור להיבטי אבטחת מידע במוסד, הוא ראש המוסד עצמו, כאשר בעת קיום הראיון אויש תפקיד זה על-ידי כהן. לפיכך, משעה שהגורם המוסמך הוא זה שמצא לנכון למסור את המידע, ובהינתן המשקל המשמעותי שיש ליתן לאישורו של הצנזור, לא מצאו גורמי האכיפה מקום לפתוח בחקירה פלילית. לטענת המשיבים, החלטה זו התקבלה בהתאם לעקרונות המנחים את מדיניות האכיפה בכגון דא, כפי שהותוו בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1114, שכותרתה "קווים מנחים למדיניות אכיפה בעבירות הנוגעות למסירת מידע האסור בגילוי" (להלן: הנחיה 4.1114). בהקשר זה נטען, כי בעת בחינת פוטנציאל הנזק כתוצאה מהפרסום, יש ליתן משקל לעובדה, כי "ייתכן שהמידע שנמסר על ידי משיב 3 בראיון הופץ ופורסם בכלי תקשורת אחרים עוד קודם לראיון", שאז "תוחלת הנזק הגלומה בדברים נמוכה משמעותית".

16. אשר לטענה כי לפי כללי היתר פרסום ידיעות לעובדי ציבור, היה על כהן להגיש בקשה לוועדת השרים, בטרם מסירת המידע שהגיע לידי מתוקף תפקידו, נטען כי כללים אלו מתייחסים לפרסומים כתובים, כהגדרתם באותם כללים, דוגמת: ספרים או חוברות, בעוד שבמקרה דנן, הדברים פורסמו במסגרת ראיון טלוויזיוני.

תשובת העותרים לתגובה המקדמית

17. ביום 16.1.2022 נעתר השופט ג' קרא לבקשת העותרים, להגיש תשובה לתגובת המשיבים. בתשובתם טענו העותרים, כי תגובת המשיבים מחזקת את טענותיהם, ועל כן, יש להורות על קבלת העתירה. ראשית, נטען כי העובדה שחלק מהמידע הסודי פורסם בכלי תקשורת אחרים טרם קיום הראיון, אינה מפחיתה כלל מחומרת המעשים, שכן "מידע שהיה ידוע ברמת ודאות או ספקולטיביות כזו או אחרת במרחב הציבורי קודם לכן, קיבל אשרור רשמי מפי ראש המוסד עצמו – זהו נכס יקר ערך עבור מדינות עוינות וגופי הביון שלהן". מכל מקום, טוענים העותרים, חלק מהמידע שמסר כהן נחשף לראשונה בראיון. שנית, נטען כי בניגוד לטענת המשיבים, אף שהעובדות העיקריות גלויות וידועות, עדיין יש טעם בפתיחה בחקירה פלילית, ולכל הפחות בבדיקה מקדימה. זאת, כדי לשמוע את גרסתו של כהן, באופן שיאפשר לבחון את היסוד הנפשי שלו בעת ביצוע המעשה, ובמידת הצורך יאפשר גם לחקור אותו באזהרה. שלישיית, לטענת העותרים, העובדה שכהן שימש כגורם המוסמך לפי חוק, כמה שקשור להיבטי אבטחת מידע – דווקא מחזקת את הצורך לפתוח בחקירה פלילית נגדו. לגישתם, רצונו של כהן להנציח את פועלו, גם אם במחיר של מסירת המידע הסודי האצור אצלו, לצרכיו האישיים, העמיד

אותו במצב של ניגוד עניינים מובהק, ומכאן חובתן של רשויות האכיפה לבדוק את החשדות באופן ממצה, ולהימנע מן המסקנה השגויה – כי כהן הוא 'אדון המידע', שבכוחו לחשוף מידע רגיש וסודי כאות נפשו. לבסוף, נטען כי הסכמת המשיבים לטענת העותרים, שלפיה אישורו של הצנזור לפרסום ידיעה מסוימת, אינו 'מחסן' את המפרסם מביצוע עבירה פלילית, מחייב את היועץ לחדד את עמדתו בעניין זה, בדרך של פרסום הנחיה ברורה וחד-משמעית בנושא, "למען יידעו כל אנשי הקהילייה הביטחונית, אלה הנושאים בתפקידים ואלה שנשאו בתפקידים בעבר, והן אנשי מערכת אכיפת החוק, כי זוהי עמדתו המשפטית של היועץ המשפטי לממשלה".

18. להשלמת התמונה אציין, כי כהן בחר שלא להגיש תגובה מקדמית לעתירה, ובהמשך נעתרנו לבקשתו שלא להתייצב לדיון שנקבע בעתירה.

הדיון בעתירה

19. ביום 18.7.2022 קיימנו דיון על-פה במעמד הצדדים (פרט לכהן, שכאמור ביקש שלא להתייצב). יוער, כי העותרים ביקשו לקיים את הדיון בדלתיים סגורות, אך מאחר שהפרסומים שבמוקד העתירה שודרו בריש גלי בטלוויזיה, בשים לב לעובדה כי גם ההתכתבות בין הצדדים נעשתה במכתבים גלויים, ובהתחשב בכך שהעתירה תוקפת, בעיקרו של דבר, את שיקול הדעת של היועץ המשפטי לממשלה – לא ראינו מקום לעשות כן. גם לא מצאנו לנכון לאפשר כך השמעת דברים חדשים לראשונה לפנינו, דברים שלא באו לידי ביטוי בפניות העותרים אל היועץ. כך או כך, בפסק דיננו זה, איננו נכנסים שלא לצורך, לפרטי פרטיהן של הידיעות הסודיות שנמסרו במסגרת הראיון.

דיון והכרעה

20. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים בכתב, ולאחר שנתתי את דעתי גם על טענות שהושמעו לפנינו בעל-פה, באתי לכלל מסקנה כי דין העתירה – להידחות.

21. נקודת המוצא לדיוננו, המוסכמת על דעת הצדדים, היא ש"בכל הנוגע לפתיחה בחקירה, סגירתה, וענייני העמדה לדיון, נתון לרשויות התביעה שיקול דעת רחב ביותר. התערבותו של בית המשפט בשיקול דעת זה – תעשה במשורה, במקרים חריגים בלבד, או כאשר נמצא כי יש בהחלטה שנתקבלה משום עיוות דין" (בג"ץ 3927/20 דמתי נ' משרד המשפטים – פרקליטות המדינה, פסקה 6 (10.11.2020); בג"ץ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מד(2) 485, 528-523 (1990)). כוחה של הלכה זו יפה לכל שלבי ההליך הפלילי, ובכלל זאת, גם החלטה שלא לפתוח בחקירה פלילית חוסה תחתיה (לעניין זה, ראו את סקירתו של השופט י' עמית, בבג"ץ 3194/20 הליכוד תנועה לאומית ליבראלית נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 1 (29.12.2020)). עוד אזכיר, כי במקרים

שבהם ההחלטה שלא לפתוח בחקירה התקבלה על-ידי הגורמים הבכירים ביותר במערכת אכיפת החוק, כבענייננו, מידת אי-ההתערבות תהא מצומצמת אף יותר, ותעשה רק במקרים חריגים שבחריגים (בג"ץ 3917/20 אלוביץ' נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 10 (5.11.2020) (להלן: עניין אלוביץ')); בג"ץ 502/22 פרנק נ' היועצת המשפטית לממשלה, פסקה 12 (6.4.2022)). החלת אמות מידה אלה על המקרה שלפנינו, מביאה למסקנה ברורה, כי הוא אינו מקים הצדקה להתערבותנו.

22. מדיניות האכיפה, בכל הקשור לעבירות של מסירת מידע האסור בגילוי על-ידי עובד ציבור, נקבעה בהנחיה 4.1114. בין היתר נאמר שם, כי המורכבות המאפיינת אכיפה פלילית בעבירות מסוג זה, נובעת מקיומם של אינטרסים נוגדים: שמירה על אינטרסים חיוניים, לעיתים ריבוניים, בהם שמירה על ביטחון המדינה ויחסי החוץ שלה, ובנוסף גם שמירה על אינטרסים ציבוריים אחרים, כגון הימנעות מפגיעה בהליכי חקירה, בצנעת הפרט ובאמון הציבור במערכת המשפט – מחד גיסא; והגנה על עקרונות וזכויות כבודות-משקל אחרות, כגון זכות הציבור לדעת וחופש העיתונות – מאידך גיסא. מורכבות זו, כך ההנחיה, מצדיקה החלה של מדיניות אכיפה "זהירה ומצמצמת". בעיקרו של דבר, הנחיה 4.1114 מתייחסת ל-3 שיקולים מרכזיים: (1) עוצמת הפגיעה או פוטנציאל הפגיעה באינטרסים חיוניים כתוצאה ממסירת המידע; (2) תוחלת החקירה ומורכבותה, ובפרט האפשרות להתחקות אחר זהות מוסר המידע; ו-(3) העניין הציבורי הקיים בחשיפת המידע, בראי עקרון חופש העיתונות וזכות הציבור לדעת (וראו גם: עניין אלוביץ', פסקה 11).

23. בכל הנוגע לנסיבות העניין דנן, אפתח בשני השיקולים האחרונים. השיקול השני, כך נראה, תומך בפתיחה בחקירה, שכן החששות מפני פגיעה בחיסיון עיתונאי-מקור, ומפני חקירה מורכבת שתצריך 'החשדת רבים' במסירת המידע (ראו: סעיפים 28-22 להנחיה 4.1114) – אינם מתקיימים כאן. זאת, שכן זהות מוסר המידע – מר כהן, ופרטי המידע שנמסרו – תוכן הראיון, גלויים וידועים. בהקשר זה אציין, כי אינני מקבל את טענת המשיבים, כי "לא קם צורך בחקירה או בבדיקה מקדימה לשם בירור העובדות הדרושות להחלטה", אך משום שפרטי מסירת המידע ידועים. שלא כטענת המשיבים, אם היו גורמי האכיפה משתכנעים, כי קיים חשד סביר לביצוע עבירה, היה עליהם לפתוח בחקירה פלילית, ובגדרה לחקור את כהן באזהרה, על מנת לגבש תשתית ראייתית ברורה ומדויקת, שאינה מתמצה בעובדות הגלויות בלבד – הן לשם הוכחת היסוד העובדתי באופן מדויק ומוגדר, הן לצורך בירור היסוד הנפשי. לעומת זאת, השיקול השלישי, שעניינו בעקרון חופש העיתונות ובזכות הציבור לדעת, מטה את הכף דווקא אל עבר אי-מיצוי האפיק הפלילי בעבירות מסוג זה. ממילא, לאחר בחינת שני שיקולים אלה, נראה

כי כפות המאזניים אינן נוטות לצד מסוים; ודאי לא במובהק. יבוא אפוא השיקול השלישי, ויכריע ביניהם. שיקול זה, כאמור, עוסק בשאלת קיומה של פגיעה באינטרסים חיוניים, ובמידת עוצמתה. במאמר מוסגר אציין, כי השיקולים שנמנו בהנחיה, עשויים לשמש גם לצורך בחינת האיסורים הכלליים על מסירת מידע האסור בגילוי, על ידי מי שאינו עובד ציבור (איסורים שנקבעו, בין היתר, בסעיפים 113 ו-113א לחוק העונשין; לעניין זה, ראו עניין אלוביץ', פסקה 12).

24. באשר לשיקול הראשון, יש לעמוד תחילה על יחודיות מסוימת המאפיינת את העתירה שלפנינו, ובאופן שמבדיל אותה מעתירות עבר, שעניינן בפתחה בחקירה על עבירות של מסירת מידע האסור בגילוי על-ידי עובד ציבור. בדרך כלל, עתירות מסוג זה עוסקות בתופעת ה'הדלפות' הפוּשָׁה במחוזותינו. במסגרת זאת, הנחת היסוד היא שהמידע האסור בגילוי, נמסר ללא סמכות, אך בחינת השיקולים השונים, ויצירת איזון ביניהם, הביאו את רשויות האכיפה לקבוע כי לא תיפתח חקירה פלילית, או שלא תבוצע העמדה לדין. בעתירות מעין אלה, ככלל, השאלה הנדונה היא, אם גורמי האכיפה הפעילו את שיקול דעתם כהלכה, ואם איזונו נכונה בין השיקולים הצריכים לעניין, וכל זאת על רקע אמות המידה המצומצמות להתערבות בהחלטות גורמי האכיפה בהליך הפלילי (ראו, למשל: בג"ץ 6926/97 פלג נ' היועץ המשפטי לממשלה (10.9.1998); בג"ץ 1736/10 ליברמן נ' מנהל המחלקה לחקירות שוטרים (2.10.2011); בג"ץ 6241/14 התנועה לאיכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה (5.5.2016); בג"ץ 5426/19 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה (17.3.2020); עניין אלוביץ', פסקה 11). בעתירה שלפנינו, לעומת זאת, נתקלים העותרים בקושי מסוג אחר. במקרה דנן, נדרשים העותרים להראות כי התקיים רכיב נסיבתי, כחלק מהיסוד העובדתי של העבירות הרלבנטיות – דהיינו שמסירת המידע נעשתה ללא סמכות כדין – שהרי הגורם שמסר את המידע, הוא עצמו גם מוסמך לקבוע, על-פי חוק, מהו מידע סודי ומה איננו מידע שכזה. כעולה מלשון הסעיפים הרלבנטיים בחוק העונשין, מסירת מידע סודי, ככל שנעשתה בסמכות, אינה מגבשת עבירה פלילית. כך, סעיף 113(ב) לחוק העונשין (שכותרתו "דיגול חמור"), קובע כי "מי שמסר ידיעה סודית כשאינו מוסמך לכך והתכוון לפגוע בבטחון המדינה, דינו – מאסר עולם"; בדומה קובע גם סעיף 113א (שכותרתו "ידיעה סודית"), כי "מי שמסר ידיעה סודית כשאינו מוסמך לכך, דינו – מאסר חמש עשרה שנים". כך גם סעיף 117 לחוק העונשין (שכותרתו "גילוי בהפרת חובה"), העוסק במסירת ידיעה על-ידי עובד ציבור, בין ידיעה סודית, בין ידיעה אחרת שהגיעה אליו מתוקף תפקידו, מתנה את קיום העבירה בכך שמסירת המידע נעשתה "ללא סמכות כדין" ("עובד הציבור שמסר, ללא סמכות כדין, ידיעה שהגיעה אליו בתוקף תפקידו, לאדם שלא היה מוסמך לקבלה, וכן מי שהגיעה אליו ידיעה בתוקף תפקידו כעובד הציבור, ולאחר שחדל להיות עובד הציבור מסרה,

ללא סמכות כדן, לאדם שלא היה מוסמך לקבלה, דינו – מאסר שלוש שנים” (ההדגשות הוספו – נ’ ס’)).

הנה כי כן, על מנת להוכיח כי נתגבשה עבירה של מסירת מידע האסור בגלוי, נדרש להראות כי המידע נמסר ללא סמכות שבדין. דא עקא, כעולה מהוראות החוק, שאותן מיד אפרט, הגורם המוסמך בענייני אבטחת המידע במוסד הוא ראש המוסד, ובעת קיום הראיון, שבמסגרתו נמסרו הידיעות הסודיות – היה זה כהן בכבודו ובעצמו.

25. החוק להסדרת הביטחון בגופים ציבוריים, מגדיר את סמכויותיהם של בעלי תפקידים, האמונים על כלל פעולות האבטחה בגופים ציבוריים, לרבות היבטי אבטחת המידע. בתוך כך, נקבע בחוק זה, כי בגופים ציבוריים, המוזכרים בתוספת לחוק, ימונה “ממונה ביטחון”, אשר יהיה “כפוף במישרין למנהל הגוף הציבורי או לסגנו” (סעיף 2(א) לחוק). עוד עולה, כי ממונה הביטחון אחראי על פעולות האבטחה והפיקוח בגוף הציבורי שבתחום סמכותו – הן בהיבטי אבטחה פיזית, הן בהיבטי אבטחת מידע (בהתאם לחובות שנקבעו ביחס לכל גוף ציבורי שצויין בחוק). עוד קובע חוק זה, כי ממונה הביטחון יהיה כפוף, מקצועית, ל”קצין מוסמך”, כהגדרתו בחוק, וזאת “בכל הנוגע לפעולות אבטחה”, לרבות אבטחת מידע (סעיף 10 לחוק). המונח “פעולות לאבטחת מידע”, מוגדר באותו חוק כך: “פעולות הדרושות לשם שמירה על מידע מסווג של גוף ציבורי או מידע כאמור המצוי אצלו, וכן פעולות למניעת פגיעה בכל אחד מאלה”. על רקע הוראות כלליות אלה, נוסף לחוק בשנת 2005 סעיף 21א – המתייחס באופן קונקרטי למוסד:

“21א. (א) חוק זה יחול על המוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים, בשינויים אלה:

(1) ראש המוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים או מי שהוא הסמיך לכך ישמש קצין מוסמך וימונה ממונה ביטחון ומאבטח במוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים;

(2) ממונה ביטחון במוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים יהיה אחראי על ארגון וביצוע פעולות אבטחה פיזית, על פעולות לאבטחת מידע ועל פעולות לאבטחת מערכות ממוחשבות חיוניות, וכן על הפיקוח על פעולות אלה; [...]

(ב) ראש המוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים יקבע נוהלי בקרה ופיקוח על הפעלת סמכויות בידי ממונה ביטחון ומאבטח שמונו לפי סעיף זה” (ההדגשות הוספו – נ’ ס’).

26. אם כן, כעולה מדברי המחוקק, “הקצין המוסמך” במוסד יהיה ראש המוסד, או מי שהוסמך על-ידו לשם כך, ונתונה לו סמכות למנות “ממונה ביטחון”, שיהא אחראי בין

היתר על אבטחת המידע. עוד עולה, כי ראש המוסד הוא הגורם האמון על קביעת נהלי בקרה ופיקוח, בכל הנוגע לסמכויותיו של ממונה הביטחון. זאת ועוד, מההוראות הכלליות של החוק – החלות אף הן על המוסד בהעדר הוראה סותרת – עולה, כי ממונה הביטחון כפוף "במישרין למנהל הגוף הציבורי", שהוא ראש המוסד; ומבחינה מקצועית, כפוף ממונה הביטחון ל"קצין המוסמך" – שוב, ראש המוסד, או מי שהוסמך לכך על-ידו – בין היתר, בכל הנוגע להיבטי אבטחת מידע.

27. לכך אוסיף, כי בשנת 2018 התקינה ממשלת ישראל את צו העונשין (הכרזה על עניין סודי), התשע"ח-2018 (להלן: צו העונשין), אשר הוצא מכוח סעיף 113(ד) לחוק העונשין, ובגדרו קבעה, בין היתר, כי פרטים מזהים של אנשי המוסד ומתקני המוסד, מהווים "עניין סודי", שפרסומו עשוי לעלות כדי ריגול חמור (אציין, כי לפחות חלק מהנתונים שנחשפו בראיון, לטענת העותרים – שלא בסמכות, קשורים בזיהויו ובכינויו החשאי-מבצעי של כהן). בצו העונשין נקבעו גם סייגים לאיסור על פרסומו של "עניין סודי", ובין היתר נקבע, בסעיף 3(2) לצו העונשין, כי "ידיעה מסוימת הנוגעת לפרט האמור בסעיף 2, אשר ראש המוסד או הקצין המוסמך של המוסד קבע לגביה כי בנסיבות העניין ובתנאים שייקבעו על ידו, הסיבות שחייבו לשומרה בסוד אינן מתקיימות – לא תיחשב עניין סודי באותן נסיבות ובאותם תנאים" (ההדגשה הוספה – נ' ס'). אם כן, גם מהוראות צו העונשין נמצאנו למדים, כי ה'מפתח' להחלטה אם ניתן לתת פומבי לידיעה סודית, ניתן בידי ראש המוסד.

28. לאחר סקירה קצרה זו, אשוב לענייננו. במועד קיום הראיון ומסירת פרטי המידע, עמד כהן בראש המוסד. מתוקף תפקידו זה – בין אם שימש כהן כ"קצין מוסמך" בעצמו, בין אם הסמיך גורם אחר תחתיו (ודוק: מתגובת המשיבים משתמע כי כהן עצמו שימש בתפקיד זה) – היה תחום אבטחת המידע נתון, בין היתר, תחת אחריותו. למעשה, גם העותרים עצמם ציינו, בפנייתם ליועץ מיום 1.9.2021, כי הם מכירים בכך שראש המוסד הוא בעל הסמכות בכגון דא: "בכל הנוגע לשיקול הדעת מה ניתן לפרסם ומה אסור [...] – בכל הכבוד לא הצנזורה אלא ראש המוסד הוא 'מוסמך הכשרות' העליון". על כן, מסירת הדברים בראיון, חרף אופיים הסודי (ראו: סעיף 113(ד) לחוק העונשין, המגדיר מהי "ידיעה סודית" לעניין סעיפים 113 ו-113א לחוק העונשין) – נעשתה על-ידי הגורם המוסמך לכך. בנסיבות אלה, הטענה לקיומו של "חשד סביר" לביצוע עבירות של מסירת ידיעה סודית ללא סמכות – מקום שבו הגורם המוסמך הוא שמצא לנכון למסור את המידע – היא מוקשית מיסודה.

29. מכל מקום, מבלי לטעת מסמרות באפשרות להעמיד לדין את ראש המוסד בעבירה של מסירת ידיעות סודיות (ועל כך ראו להלן, פסקה 35), ברי כי העובדה

שהמידע נמסר על-ידי הגורם המוסמך לכך, נושאת עמה משקל משמעותי ביותר, בעת בחינת השיקול הראשון בהנחיה 4.1114, שעניינו בבחינת עוצמת הפגיעה, או פוטנציאל הפגיעה, באינטרסים חיוניים של מדינת ישראל. לכך אוסיף, כי אישורו של הצנזור לשידור הראיון, אף שניתן בדיעבד, לאחר מסירת הידיעות למערכת התכנית, מלמד אף הוא על פוטנציאל נמוך לפגיעה בביטחון המדינה, כתוצאה ממסירת המידע.

30. אם כן, משנמצא כי הגורם שמסר את המידע הוא ראש המוסד, שהוא הגורם האחראי על ביטחון המידע במוסד, ובשים לב לכך שהצנזור לא ראה מקום להגביל את פרסום המידע, לא שוכנעתי כי המקרה שלפנינו בא בגדר אותם מקרים חריגים ונדירים, שבהם יתערב בית המשפט בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה שלא לפתוח בחקירה.

לצד דברים אלו – הערות אחדות.

31. הערה ראשונה – עניינה במשמעות החלטת הצנזור שלא למנוע את שידור הראיון, ובמידת השפעתה על החלטת רשויות האכיפה, בכל הנוגע לשאלה אם לפתוח בחקירה פלילית. כפי שצינתי לעיל, הן העותרים, הן המשיבים, סבורים כי החלטת הצנזור, כשלעצמה, אינה 'מחסנת' את מוסר המידע הסודי מאשמה פלילית. דעתי כדעתם. סמכותו של מוסד הצנזורה הצבאית מוסדרת בחלק ח' לתקנות ההגנה, ועניינה במניעת פרסומים בלתי-רצויים, העלולים להזיק לאינטרסים ביטחוניים ולשלום הציבור. תקנה 87 לתקנות ההגנה, מסמיכה את הצנזור לאסור פרסום חומרים שעשויים לדעתו לפגוע "בהגנתה של ישראל או בשלומה של הציבור או בסדר הציבורי". כמו כן, תקנה 97 לתקנות ההגנה, מסמיכה את הצנזור לדרוש הגשת חומר מראש, לפני פרסומו. מכוח תקנות אלה, הוצא צו הגשת פרסומים לביקורת מוקדמת, המחייב כל מפרסם להגיש לצנזור חומרים שעשויה להיות להם השלכה על ביטחון המדינה, טרם פרסומם. בפסיקה נקבע, כי על מנת לאזן בין ביטחון המדינה והסדר הציבורי מזה, לבין חופש הביטוי מזה, תופעל סמכותו של הצנזור, לפי מבחן "הוודאות הקרובה לפגיעה ממשית בביטחון המדינה ובסדר הציבורי" (בג"ץ 680/88 שניצר נ' הצנזור הצבאי הראשי, מר יצחק שני, פ"ד מב(4) 617 (1989)). הנה כי כן, הסמכויות הנתונות בידי הצנזור, מסתכמות באישור או מניעת פרסום ידיעות שעלולות להזיק לאינטרסים ציבוריים, אך אין בכוחן 'להכשיר' בדיעבד מעשה פלילי של מסירת ידיעות סודיות ללא סמכות, גם אם לימים יקבע כי פרסומם מותר (בג"ץ 130/68 הראל נ' ממשלת ישראל, פ"ד נט(1) 241, 304 (1969) (להלן: עניין הראל); בג"ץ 159/73 יצחקי נ' שר המשפטים, פ"ד כח(2) 692, 695 (1974)). זאת, למעט מקרים שבהם ה'הכשרה' נקבעה בחוק באופן מפורש (ראו: סעיף 117(ד)(3) לחוק העונשין).

אין מקום אפוא לעירוב תחומין בעניין זה, בניגוד לאשר ניתן היה להבין מתשובת עוזר היועץ לעותרים – ועל כך בהערה הבאה.

32. לצד זאת, כטענת המשיבים, להחלטת הצנזור אם לאסור או להתיר את פרסום המידע, עשוי להיות משקל בעת בחינת השאלה אם יש מקום לנקוט הליכים פליליים נגד אדם המוסר מידע סודי. כאמור, אחד השיקולים המרכזיים לגבי שאלה זו – בהתייחס לעובד ציבור ואדם מן הישוב כאחד – הוא השאלה אם אירעה פגיעה או אם התקיים פוטנציאל פגיעה באינטרסים חיוניים, כתוצאה ממסירת המידע (ראו: הנחייה 4.1114, עמ' 3-4). מטבע הדברים, מקום שבו הגורם המוסמך על הצנזורה הצבאית, שבראש מעייניו עומד שיקול זה ממש, של מניעת פגיעה באינטרסים ביטחוניים וציבוריים, מאשר את פרסום המידע, פוחת משקלו של שיקול זה באופן משמעותי, ובהתאם, ההצדקה לפתיחה בחקירה פלילית – פוחתת אף היא. בהקשר זה אזכיר, כי סמכותו של הצנזור היא סמכות מינהלית, וככל סמכות מינהלית, כפופה היא לביקורת שיפוטית, בהתאם לאמות המידה הנוהגות במשפט המינהלי (עניין שניצר, 637-641). בענייננו, החלטת הצנזור מלמדת, כי להערכתו הסובייקטיבית, מבחן 'הוודאות הקרובה' לפגיעה בביטחון המדינה, כתוצאה מפרסום המידע שמסר כהן בראיון – איננו מתקיים, בין היתר משנמצא כי חלק מהמידע פורסם כבר בעבר. העיקר לענייננו הוא – כי העותרים לא הניחו תשתית כלשהי להתערבות בהחלטה זו.

33. עוד אציין, כי אין צורך להידרש לטענת העותרים, שלפיה היה על כהן לפנות לוועדת השרים טרם פרסום הידיעות. זאת, שכן אף לשיטתם-שלהם, ממילא לא היה בכך כדי לייתר את הצורך בביצוע בדיקה מקדימה או בפתיחה בחקירה פלילית. למעלה מן הצורך אוסיף, כי נראה שיש ממש בטענת המשיבים, כי כללי היתר פרסום ידיעות לעובדי ציבור, חלים על פרסומים כתובים, וממילא אינם רלבנטיים למקרה דנן (ראו שם, הגדרת "פרסום" כ"פ9 או חוברת").

34. הערה שניה קשורה בהנמקה שניתנה בתשובת עוזר היועץ, לפנייתם של העותרים שקדמה להגשת עתירתם. כזכור, במסגרת תשובה זו, אישורו המוקדם של הצנזור לפרסום, הובא כנימוק אחד ויחיד להחלטת היועץ, שלא לפתוח בחקירה פלילית נגד כהן. לעומת זאת, בתגובת המשיבים לעתירה, הובאו טעמים נוספים להחלטה זו, בעוד שהנימוק בדבר אישורו של הצנזור, עבר 'דיאטה' מסוימת, וצוין לגביו כי הוא "אינו שולל בהכרח את אפשרות התגבשותה של עבירה פלילית לפי סעיפים 113 ו-113א לחוק העונשין" – לשון סבילה ולא מחייבת. בהקשר זה יש להבהיר: מן הראוי היה להביא את מכלול הטעמים כבר בתשובה שניתנה לעותרים, ולא להמתין כי תוגש עתירה לבית משפט זה, על מנת 'לחשוף' לפני העותרים את מלוא הטעמים והנימוקים העומדים בבסיס ההחלטה.

בזהירות ניתן להוסיף, כי יתכן שהנמקה מלאה ומבוססת, היתה חוסכת לשני הצדדים, ולבית המשפט, את ניהול ההליך.

35. והערה אחרונה, לגבי 'התופעה' שעליה מצביעים העותרים בעתירתם. אכן, מצב דברים שבו הטענה למסירת מידע סודי שלא כדין, נטענת לגבי 'הקודקודים', ראשי ארגוני הביטחון – המחזיקים ב'מפתחות' המידע, ולעיתים, כבענייננו, המחוקק עצמו הסמיכם להחליט על האסור והמותר בהיבטי אבטחת המידע – מייצר קושי מובנה, אינהרנטי, שעליו יש לעמוד. לא אכחד, מדובר בסוגיה מורכבת. מחד גיסא, המחוקק נתן בידי ראשי הארגונים כוח רב, וסמכות להורות על האסור והמותר, על הטהור והטמא; כאמור, בידם סמכות למסור מידע ולהעבירו, וכן לקבוע כי מידע מסוים, שהיה מסווג בעבר, אינו מחייב עוד סודיות מטעמים של ביטחון המדינה, ואפשר לתת לו פומבי, ללא מגבלה. ואולם, מאידך גיסא, בסופו של דבר, גם ראשי מערכת הביטחון, המוסד, השב"כ וצה"ל, הם שלוחי ציבור, היונקים את מקור כוחם וחיותם מן הפיקדון היקר שניתן בידם על-ידי הציבור (באמצעות נציגיו בכנסת), כך שהמידע הסודי שהגיע אליהם, במסגרת תפקידם, אינו מידע פרטי שלהם, אלא מידע השייך לציבור; הם אינם 'אדוני המידע' (לעניין זה, ראו: החלטת היועץ המשפטי לממשלה, מיום 20.1.2016, בפרשה שנודעה במקומותינו כ'פרשת הרפז', בעניין מסירת ידיעות סודיות לעיתונאים צבאיים, על-ידי הרמטכ"ל דאז, מר גבי אשכנזי (שם, בפסקאות 247-334, ובפרט פסקה 255); כן ראו: הצוות לטיוב השמירה על סודות ביטחוניים – דין וחשבון, בעמ' 23-24 (ספטמבר 2020)); שומה עליהם לזכור זאת, בכל עת ובכל שעה. לפיכך, קביעה כי סמכותו של ראש המוסד למסור מידע מסווג, לגורמים שאינם 'שותפי סוד', היא בלתי-מוגבלת, וכי הוראות הדין הפלילי בהקשר זה אינן חלות עליו, אכן מעוררת קושי רב, בבחינת 'מי ישמור על השומרים?'. לא מן הנמנע אפוא, כי במקרי-קיצון, שבהם יתברר כי מסירת המידע נעשתה ממניעים זרים, תוך פגיעה אנושה באינטרסים חיוניים, ניתן יהיה לומר, כי הדבר נעשה בחוסר סמכות, וממילא ניתן יהיה לפעול במישור הפלילי (השוו: עניין הראל, בעמ' 308).

36. מכל מקום, אין זה המקרה שלפנינו. בעניין דנן, היועץ בחן את עובדות המקרה, שקל את מכלול השיקולים הרלבנטיים, ובתוך כך, גם הביא בחשבון כי ניתן אישורו של הצנזור לפרסום הראיון, כשמשמעות הדבר היא, כי לדעת הצנזור, המידע שנמסר אינו פוגע באינטרסים הביטחוניים של המדינה. כל זאת, כשברקע הדברים עמדה לנגד עיני היועץ הנחיה 4.1114, שבה הובהר, כי "מדיניות התביעה והעמדה לדין בעבירות של מסירת מידע האסור בגילוי במקרים בהם עולים אינטרסים מנוגדים, היתה ועודנה, מדיניות זהירה ומצמצמת". בהינתן כל זאת, ומשבא היועץ לכלל מסקנה, כי אין מקום לפתוח במקרה זה בחקירה פלילית, לא מצאתי טעם טוב להתערבותנו. לטעמי, ניתן לקבוע במובהק, כי

מקרה זה אינו בא בקהל אותם מקרים נדירים, חריגים שבחריגים, העשויים להצדיק את התערבותנו בעניינים כגון דא – פתיחה בחקירה והעמדה לדין.

אשר על כן, נוכח כלל האמור, אציע לחברי כי נדחה את העתירה. עוד אציע, כי לנוכח הערתי לעיל, בדבר המענה החסר שניתן לעותרים, ישאו המשיבים 1-2 בהוצאות העותרים, בסך של 5,000 ₪.

ש ו פ ט

השופט ד' מינץ:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ח' כבוב:

אני מסכים.

ש ו פ ט

לפיכך הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט נעם סולברג.

ניתן היום, י"א באב התשפ"ב (8.8.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט